

INGEZONDEN.

HET MAATSCHAPPIJBELEID EN DE TANDHEELKUNDIGE VOLKSVERZORGING.

Waarde Hoofredacteur,

Het kan in het algemeen niet gewenscht zijn, wanneer een periodiek tot gewoonte zou hebben om de verschillende redacteuren hetzelfde onderwerp te laten behandelen en zoodoende dus een redactioneële polemiek te ontketenen, in stede van een welbewuste leiding te geven.

Wanneer ik U dus verzoek mij in het Redactioneel Gedeelte een plaats af te staan over bovengenoemd onderwerp, dan ben ik mij zeer wel bewust U een gunst te verzoeken, die gij naar ik hoop bij wijze van uitzonderingsgeval zult willen toestaan, en die alleen noodig is geworden, omdat de werkwijze van onze Redactie, door samenloop van omstandigheden, geregelde redactioneële bijeenkomsten niet kent.

De reden dat ik op wensch te komen tegen het artikel van den heer Buisman, is gelegen in het feit, dat het vrijwel geheel onjuist is, en een grootere waarde verkrijgt door de plaats waar het staat afgedrukt.

Het is mij geen aangename taak dat ik mijn zoo bekwame mederedacteur moet gaan bestrijden, nu hij voor de eerste maal bij mijn weten iets geschreven heeft dat de toets der kritiek niet kan doorstaan, doch het belang van de zaak brengt mij hiertoe.

Om meer dan één reden. In de eerste plaats omdat het artikel in strijd is met het eerste beginsel van goede journalistiek, n.l. volkomen op de hoogte te zijn van de zaak waarover geschreven wordt.

Ten tweede omdat het lid van de Ned. Mij. tot Bev. der Tandh., de heer Buisman, het beleid van de Ziekenfondscommissie en van de Maatschappij aantast, zonder m.i. daartoe gerechtigd te zijn.

Ten derde omdat ik hoop dat de heer Buisman bij nader inzien zal erkennen, dat zelfs al had hij gelijk, het tactisch niet alleen niet verstandig was een dergelijk artikel in het Tijdschrift te plaatsen, maar dat het erger nog, zijn collega's en zijn organisatie op een uiterst kritiek tijdstip in den rug valt.

Het is niet mijn bedoeling in details de kwestie van de Ziekenfondsen te gaan uitpluizen. Dat bijv. de welstandsgrens niet voor alle plaatsen hetzelfde is, zoodat de provincie natuurlijk een lagere welstandsgrens zal hebben dan de groote stad; dat de tandarts niet meer dan acht uur zal behoeven te werken, om ook als fondstandarts een behoorlijk honorarium te ontvangen; dat wel degelijk rekening is gehouden met het feit dat niet plotseling voldoende tandheelkundige

hulp zal kunnen worden verschaft aan het geheele volk, enz. enz., de bespreking van al deze kwesties moet aan de desbetreffende commissie worden overgelaten, al betwijfel ik of deze op commando van den heer Buisman datgene doen zal wat hij haar wel heeft willen bevelen.

Ik wil hier slechts nadruk leggen op de hoofdzaken.

1. De heer B. verwijt de Maatschappij dat zij alles in het werk stelde, opdat de Staat naast het lichamelijk ook het tandheelkundig welzijn der lower millions zou ter harte nemen". Bij hem dringt zich dan de vraag naar voren „of een dergelijk eenzijdig idealisme in deze harde wereld wel de gewenschte basis kan zijn voor het aanknoopen van zakelijke onderhandelingen over een soort collectief arbeidscontract, dat door de economische omstandigheden vooralsnog geenszins geboden was."

In deze beweringen schuilt de voornaamste fout van B.

Inderdaad heeft de Maatschappij al het mogelijke gedaan om de lower millions behoorlijke tandheelkundige hulp deelachtig te doen worden. Zij heeft dit gedaan niet in haar kwaliteit als vakvereniging van tandartsen, maar als organisatie van deskundigen, die naast het behartigen van de belangen harer leden ook wel degelijk hare idealen tracht na te streven. Een van die idealen is het verschaffen van behoorlijke tandheelkundige hulp aan het volk, onder het motief dat het tandheelkundig welzijn niet staat *naast* het lichamelijk welzijn, maar dat het daar een integreerend onderdeel van uitmaakt! De Maatschappij is gelukkig nog niet uitsluitend Vakvereniging (zie discussies Alg. Verg. Breda) en acht het zich tot een plicht en een genoegen deze idealen te kunnen helpen verwezenlijken.

Of dit een „eenzijdig idealisme is", lijkt mij aan gerechten twijfel onderhevig, maar in ieder geval heeft het niets te maken met het aanknoopen van „zakelijke onderhandelingen". De Mij heeft getracht uit gevoelsoverwegingen in de wet de tandheelkundige verzorging van het volk te doen opnemen.

Wanneer dit haar is gelukt, *dan* zal men tandartsen moeten vinden, die deze hulp zullen moeten verschaffen. Nu eerst treedt de Mij op als Vakvereniging en heeft de plicht te zorgen dat deze hulp behoorlijk wordt geregeld en gehonoreerd.

Uit niets is gebleken dat de Mij. deze zaak niet naar behooren zal nakomen, integendeel, wanneer B. eens informaties had ingewonnen, en zijn sombere meening over het inkomen van den provincietandarts in een meer dan achturige werkdag juist is, dan zal deze tandarts financieel vermoedelijk beter af zijn, wanneer hij die uren werkt voor een Ziekenfonds, als de door de Mij te stellen voorwaarden zullen zijn geaccepteerd!

2. B. schrijft:

„Voor de gevolgen die uit het wetsontwerp na aanneming voor de tandheelkunst zullen voortvloeien is dan ook in eerste en laatste instantie de Mij, i. c. de Comm. v. h. Ziekenfondswezen verantwoordelijk."

De Mij. is inderdaad verantwoordelijk en *niet* de Ziekenfondscomm. en daar B. lid is van die Mij. heeft hij de kleinigheid over het hoofd gezien, dat hij *mede verantwoordelijk* is!

Mede verantwoordelijk, omdat het hier voorstellen geldt, die niet maar eens vluchtig in een onder-onsje, bij verrassing zijn aangenomen, maar die na jarenlang aan de orde te zijn geweest, in vergaderingen van Commissies, van Hoofdbestuur en in Alg. Vergadering door de leden der Mij. onder toejuiching zijn geaccepteerd!

Meerdere malen heeft de Ziekenfondscommissie convocaties rondgezonden, waarin met den meesten nadruk allen die maar eenigszins belang stelden in het Ziekenfondswezen, werden uitgenoodigd toch vooral aanwezig te willen zijn, om ook hun standpunt uiteen te zetten, opdat de zaak van alle kanten belicht zou worden.

Deze vergaderingen hebben dan ook plaats gehad, maar ik kan mij niet herinneren dat daar de heer Buisman aanwezig was om van zijn afwijkend standpunt te doen blijken, een methode die wél zoo goed tot het doel voert als eindelooze polemieken in het Tijdschrift!

Wat ik mij wel herinner is, dat vele thans door B. opgesomde bezwaren daar zijn ter tafel gekomen en *afdoende weerlegd*, zoodat de argumenten door B. te voorschijn gebracht, voor degenen die de moeite genomen hebben zich in de zaak in te werken, reeds lang overwundenene Standpunkte zijn!

Om deze redenen mist m. i. B. het moreele recht de Ziekenfondscommissie eens te gaan kapitelen over de wijze waarop zij hare plannen wereldkundig heeft gemaakt.

Grootere openbaarheid en meer gelegenheid tot bespreking lijkt mij eenvoudig ondenkbaar!

3. Uit het bovenstaande blijkt dat de Ziekenfondscommissie, na jarenlange grondige studie van het Onderwerp, in volkomen overeenstemming met het Hoofdbestuur en de Alg. Vergadering hare plannen door een ijzeren volharding zoover heeft weten te brengen, dat zij bijna met succes bekroond zijn.

En nu komt de heer Buisman als redacteur van het Tijdschrift voor Tandheelkunde, dus op een zeer gezaghebbende plaats, de goe-gemeente even vertellen dat deze plannen ondeugdelijk lijken, onuitvoerbaar, en schadelijk voor de professie.

Hij drukt daar dus op het kritieke oogenblik dat het ontwerp naar de Staten-Generaal gezonden wordt ter algemeene bespreking, eventuele tegenstanders-leeken, een wapen in de hand, waarvan zij zoo noodig een dankbaar gebruik kunnen maken.

Daartegen gaat mijn protest, dat is een aanval uit een hinderlaag, die van het Maatschappijlid Buisman niet te pas komt, en van den redacteur Buisman nog veel minder door den beugel, kan, omdat hij zich in dat geval zeer zeker eerst op de hoogte had behooren te stellen, wat hem de onjuistheid en ondeugdelijkheid zijner argumenten direct had kunnen aantoonen.

Collega Buisman zal naar ik hoop mijn verzekering willen gelooven

dat het allerminst in mijn bedoeling ligt hem persoonlijk onaangenaam te zijn en dat ik gaarne wil aannemen dat het bewuste artikel hem uit de pen is gevloeid zonder dat hij de gevolgen rijpelijk had overwogen.

Dit protest geldt alleen de goede zaak, het tot stand komen van het ingediende wetsontwerp, een behoorlijke organisatorische opvatting van de werkwijze onzer Maatschappij, en het hoog houden van de beteekenis van de Redactionelee artikelen in dit Tijdschrift!

CH. F. L. NORD.

Het spijt mij, geachte collega, dat ik niet aan Uw verzoek kan voldoen om bovenstaand stukje een plaats in te ruimen in het „Redactioneel gedeelte”. Dat een samenloop van omstandigheden mij in de noodzakelijkheid brengt U te moeten weigeren, wat Uw inziens een gunst zou zijn is mij uitermate pijnlijk. Veroorloof mij U op te merken, dat ik inderdaad voornemens ben, zoolang ik hoofdredacteur blijf, (*gij* weet, dat ik reeds lang liever was heengegaan) welbewust de leiding in handen te houden. Derhalve plaatste *ik*, en niet de heer Buisman, het door U gewraakte artikel als hoofdartikel. Ik meen te weten, dat door de leiding van een periodiek een bijdrage gewoonlijk slechts daàr wordt geplaatst, indien zij zich met de algemeene strekking ervan kan vereenigen of, ook zonder dat, het aangebodene buitengewoon belangrijk acht. In de juistheid der strekking en in de graad van belangrijkheid kan die leiding zich natuurlijk vergissen. Zij zal dan zich eventueel tegenover hare lastgevers, tegenover eene Commissie van Beheer b.v., hebben te verantwoorden.

Mij persoonlijk, geachte collega, zal dat te zijner tijd een genoegen zijn. Mocht men ook daar een motie van afkeuring willen lanceeren, dan zal ik er zelf zijn om ze op te vangen. Vindt ge dat voor alle betrokken partijen ook niet veel aardiger?

BAKKER.